

dagen, i Regjeringen paa den Tid Grundloven stadfæstedes, sammenligner jeg hermed det Forbehold, som findes i Valgloven, og de Discussioner, som foregik i den grundlovgivende Forsamling om det i Udvalgets Forslag til Grundloven indeholdte, men forfæstede Forbehold, da har jeg den fuldeste Overbevisning om, at det i Grundlovens Indledning tagne, vistnok mindre heldigt affattede, Forbehold, umuligt kan gives den Udbygning, Ministeriet vil lægge i samme, umuligt kan forklæres derhen, at det skulde være Kongemagten forbeholdt, ved at indføre en Fællesforsatning for Kongeriget og Slesvig, thi ikkun dette forelaa den gang, at angribe Grundloven i sin inderste Kjerne, at føre Danmark i sine vigtigste og største Anliggender tilbage til den absolute Statsform. Men Kærnen i Grundloven er,

at den lovgivende Magt er hos Kongen og Folkerepræsentationen i Forening, at denne sidste er bevilgende, at dens Forhandlinger ere offentlige, og at den fremgaaer ved Valg af Folket; og paa, at dette Grundprincip vedligeholdes, med Hensyn til alle dets Anliggender, derpaa har det Danske Folk, Gud være lovet, et ubestrideligt Krav, saa stærkt, at kun en uafviselig Nødvendighed kan berettige til nogenformelst Modification deraf. Om Ministeriet vil kalde en saadan Forsatning en Forsatning efter nyere Mønster, veed jeg ei, men det veed jeg, at England, som Ministeriet næsten i samme Aandedræt betegner som det Land, der har den ældste constitutionelle Forsatning, netop betragter disse Rettigheder som sine ædleste Klenodier.